



# El Club de les Quatre Emes

**PREMI EDEBÉ DE LITERATURA INFANTIL**



JUAN RAMÓN SANTOS

# El Club de les Quatre Emes

Il·lustracions de Paula Blumen

**PREMI EDEBÉ DE LITERATURA INFANTIL**

**marjal**

Obra guanyadora del Premi Edebé de Literatura Infantil segons el veredict del jurat format per: Teresa Colomer, Ángeles González-Sinde, Antonio Iturbe, Roberto Santiago i Vicenç Villatoro.

© Text: Juan Ramón Santos, 2021  
© Il·lustracions: Paula Blumen, 2021  
© Traducció: Raquel Solà

© Ed. Val.: Marjal, 2021  
Alt Palància, 6, baix  
46920 Mislata (València)  
www.edebe.com

Atenció al client: 902 44 44 41  
contacta@edebe.net

*Directora de Publicacions:* Reina Duarte  
*Editora de Literatura Infantil:* Elisenda Vergés-Bo  
*Disseny de la col·lecció:* Book & Look

Primera edició, abril 2021

ISBN: 978-84-8348-585-9  
Dipòsit legal: B. 1143-2021  
Imprès a Espanya  
Printed in Spain  
EGS - Rosari, 2 - Barcelona

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra ([www.conlicencia.com](http://www.conlicencia.com); 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

*A Mafalda i Fátima,  
les primeres lectores d'aquest llibre.*



# Índex

1. Madam Llamí.....	9
2. <i>In fraganti</i> .....	17
3. Un nom per a la banda .....	23
4. Traçant un pla .....	29
5. Lulú .....	37
6. Gat amagat .....	43
7. Canvi de plans .....	51
8. Un altre bateig .....	57
9. Diumenge lànguid.....	63
10. Darrere de la pista de Peluqui .....	69
11. L'esclava de la tia Madeleine.....	75
12. L'espoli .....	83
13. La fi dels somnis.....	101
14. L'escarment .....	109
15. Manuel es posa caparrut.....	115
16. El raig paralitzant .....	121
17. El secret de Peluqui .....	133

18. Peluqui té un pla .....	141
19. Entre esquirol i ratolí .....	151
20. <i>Merci bien</i> .....	171
Epíleg .....	175



# 1

## Madam Llamí

Com tot bon comerciant d'articles per a criatures, Madam Llamí odiava els xiquets.

Quan era jove, havia estudiat secretariat en l'Acadèmia Ramiro: nocions de francès i un muntó de mecanografia i taquigrafia, uns coneixements que li va costar molt d'aprendre i que, a mesura que creixien i es multiplicaven els ordinadors i les gravadores, es van anar fent innecessaris. El seu somni havia sigut treballar a París, a les oficines d'algun organisme internacional, posar-se vestits jaqueta ajustats, calçar sabates de taló coquetes i recórrer els Camps Elisis en un cotxe redó i diminut. Però l'amor se li havia creuat en

forma d'un viatjant de comerç amb ànima de poeta que, quan festejaven, escrivia romanços, però que, una volta casats, l'únic que aconseguia fer de tant en tant era algun redolí, i això els primers anys de matrimoni.

Després van vindre els fills, els bolquers, els pitets, les genolleres..., fins que es van fer majors i se'n van anar a estudiar. L'únic que li va quedar va ser solitud de dilluns a divendres i molta roba per tal de llavar i planxar dissabte i diumenge. Per això, per espantar l'avorriment, amb alguns estalvis que tenien van decidir muntar una botigueta on vendre diaris i revistes, però també pa i, sobretot, llepolies, gelats, cromos, joguetets, quaderns per a pintar i tota classe de capritxos lluents per a criatures. Del temps dels somnis i de l'Acadèmia Ramiro amb prou faenes li havia quedat la manera ràpida i enrevessada de prendre notes, la forma una miqueta cursi de vestir, un gest un tant estrany en parlar i un gust indiscriminat per tot el que era francès, la qual cosa la va inspirar a posar el nom de Madame



Llamine a la seua botiga, amb floretes i un abús del color rosa, i que va fer que, en aquella ciutat seua que tenia tant de poble, tot el món l'acabara anomenant *Madam Llamí*.

Com ja hem dit, ella odiava els xiquets, però això és una cosa que qui no fora un xiquet no hauria afirmat mai, ja que era desmesuradament cortesa i educada amb els adults: saludava dient bon dia, bona vesprada i bona nit; preguntava per les vacances, per la faena o per la mare malalta; feia moixaines als fills o als nets i els obria la botiga de bat a bat com si fora el temple de la felicitat, un lloc on esbargir-se en llibertat i menjar llepolies fins a afartar-se'n.

En canvi, quan els xiquets anaven sols, sense sa mare, sense son pare o sense la iaia, Madam Llamí arrufava el front, enduria la seua veu melosa i desconfiava de les intencions d'unes criatures a les quals tenia, per endavant i sense judici previ, per delinqüents. Poc amiga de les tecnologies, en la botiga de llaminadures no s'hi veien càmeres ni cables

ni ordinadors, però amb una habilitat extrema, havia distribuït per tot el local una xarxa d'espills dissimulats que li oferien, sense que tu ho saberes, uns angles de visió insospitats. Per això, mentre intentaves agafar amb la pinça una pega dolça roja, una mora negra o un plàtan de gominola, no era difícil que, en mirar cap a un costat, et trobares de colp, vigilant, en un reflex indiscret, el rostre desconfiat de Madam Llamí, amb les pestanyes encarcarades de rímel, les dents serrades, a l'aguait, ansiosa per tal de detectar el més mínim furt.

Perquè, en el fons, pareixia que desitjara que li robares alguna cosa per posar el crit al cel i denunciar el xiquet als seus pares i veure'l plorar desconsolat en rebre el castic. Potser per això, quan els xiquets escollien d'una en una les llepolies per no passar-se i comptaven d'una en una les monedetes per assegurar-se que tenien prou diners, es posava molt nerviosa i no era estrany que, si no la veia ningú, acabara agafant-los les monedes de les mans

i els llançara el canvi de mala manera sobre el taulell, potser per veure si, amb sort, alguna saltava a terra i es colava per davall.

Gaudia enviant les xicotetes patinadores de tornada al parc tan bon punt treien els seus nassarrons xatos per la porta de la botiga. Els deia que s'havien de posar les botes o les sabatilles si volien comprar llepolies, perquè amb aquells trastos espantosos li ratllaven el parquet. Però si aquelles mateixes xiquetes apareixien sobre rodes amb els pares, les convidava afalagadora a entrar i els deia que no es preocuparen, i els demanava només que anaren amb compte no fora cas que esvararen, caigueren a terra i es feren mal. I passava el mateix amb els xiquets i les pilotes: si el xiquet apareixia sol, la pilota era una arma mortífera amb què no es podia traspasar el llinard de la botiga; però, si venia amb sa mare, es convertia en un complement simpàtic del nano, que sempre li semblava molt guapo i li feia exclamar després d'un pessic afectuós a les galtes, amb un domini de l'art dramà-

tic que ja voldrien per a elles moltes actrius: «Que bé que els xiquets facen esport!»

Aquestes maleses i moltes altres, de les quals només els xiquets, eternament incompresos, eren testimonis, practicava cada dia Madam Llamí a la seua botigueta, situada just davant del parc. Per aquesta raó i moltes altres (llegendes urbanes de xiquets assotats de mala manera per la botiguera) era, per a Matilde i els seus amics, l'encarnació del mal.

